

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520367568/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

S. S. Blicher

standse, men heller ikke forstærkende sin Gang (er man endogsaa bange, maae man ikke røbe det) svarede B.: „Jeg er ikke Doctor, min Ven! forstaer mig slet ikke paa det.“ – Imidlertid skuldrede B. det eneste Gevær han havde, med Kolben opad, dreiede Ansigtet fra ham, skottede hemmeligt efter ham, og fortsatte sin Gang, han ligeledes sin, gjentogede sin Begjæring. Han kom stedse nærmere. Med en Halv vending af sit Ansigt om mod ham, svarede B.: „det kan slet ikke nytte Jer – jeg vilde gjerne give Jer noget til Doctorhjelp, men jeg har ikke en Skilling hos mig.“ Dette standsede ham pludseligt – dog gjorde han atter nogle hurtigere Skridt – standsede – stak den daarlige Haand ind i Barmen, formodentlig efter sin Kniv – snoede sig mod Skoven, i hvilken han forsvandt. B. havde skudt sit Vaaben, en forsvarlig Feestok med krumbøjet Haandtag, end høiere i Veiret. B. havde nemlig besluttet at give ham paa Hovedet, i bogstavelig Bemærkning, før hans Kniv kunde komme i Berørelse med B.'s intestina. Grunden for denne Operationsplan var netop Bandittens italiensk-jydske Røverhat, hvis runde tætsluttende Puld tillod Stokkeslaget at virke uhindret. Han var vel og – hvis han ikke eiede en Skal „som en ungersk Oxe,“ bleven saa fortumlet i Hovedet, at B. som Sejerherre kunde fortsat sin Marsch. – Da B. var kommen ud af denne uhyggelige Skov, og ind i nærmeste Kroe, spurgte ham snart Værtinden, om han var gaaet allene gjennem Skoven? om han der ikke havde mødt *Nogen*? – „Ikke andre“ svarede B., „end Saadan og Saadan een.“ – Manden, som stod hos, hvidskede til hende – dog ikke sagtere, end at B.'s lange Ører opfangede det. – „De er, Fahnen taae mæ, ham.“ – „Hvad for en Ham?“ spurgte B. – Han stammede, famlede efter Svar, som da kom saaledes: at han havde seet Een gaae forbi engang, omtrent saadan klædt, men at han ikke kjendte ham og ikke vidste, hvor han hørte hjemme. – NB. Almeenmand er langt mere ræd for Kjeltringer end for Politiembedsmænd; og det er ikke saa sært. –

At den, der skriver offentligt og om mangeslags Gjenstande, skulde undgaae offentlig Modsigelse, og derved indvikles i Pennekrig, vilde være ubilligt at forlange. S. S. B. har ogsaa haft nogle faa saadanne Krige, som han kunde have undgaaet. To af disse have haft et for ham trøsteligt Udfald, idet han ved en Haandsrækning, der velvilligen blev modtaget, fik afsluttet en evig Fred med de tvende Hædersmænd C. Molbech og H. Bjerregaard. – Ogsaa hans mangeaarige

Selobiografi

Venskab med hans aandelige Frende, Ingemann, begyndte med en – ikke Strid – men et digterisk Sammenstød, en Disharmonie, der snart opløstes, og saa sammensmeltede til uforstyrrelig Samklang. –

Tvende Gange har B. i sine Studenterdage været nærved at skulle duellere; hvilket rigtignok er en ægte oldnordisk Skik, men alligevel slet ikke efter hans Smag. Den ene Gang blev han udfordret af en Omgangsven, der just befandt sig i en vis exalteret Tilstand. Dog, da denne næste Morgen havde forandret sig til det bedre, kom han med Secundanterne, og jevnede Sagen med en fyldestgørende Erklæring, og Kuglen blev udtrukket af Pistolen – thi med dette Vaaben skulde Tvekampen været ført. Den anden Gang sad B. paa en Restauration ved Aftenbordet. En norsk Student, Lieutenant ved Studenterchoeret, men nylig suspenderet for nogen Commerce paa Comediehuset, sætter sig hos B., spiser, forlanger en Flaske Viin, skjænker for ham, og klinker med ham. Han rejser sig først, og gaaer ind i en anden Stue. Men, da han befandt sig i en exalteret Tilstand, og ifølge deraf havde ført en dirhyrambisk, eller bacchantisk Passiar ved Bordet, vakte saadant flere Bordgjæsters Opmærksomhed. Blandt disse sad skraas over for B. en Bekjendt, som, da Evans Offerlave var gaaet, spurgte: „Hvem var det?” – B. hvidskede, frembøjet over Bordet til ham: „Det var Exlieutenant” To Officerer af Linietropperne, der sad i Nærheden, havde hørt hvad B. hvidskede; og den Ene sagde, vistnok dreven af en honet Følelse, og ikke ganske umotiveret: „Bruger De saadant Udtryk om den, De for et Øjeblik siden drak Glas om Glas med? De skylder ham Satisfaction.” – „I saa Fald er jeg beredt til at give den,” var Svaret; „og den, De anseer for fornærmet, er i næste Værelse.” Officeren sprang op, og gik derind; B. sad og ventede et Kvarteer eller længer; men da han hverken fornem noget til den Fornærmede eller hans Æresredder, betalte han sin Fortæring, gik, og har heller aldrig seet nogen af dem siden. Synderligt nok: den anden Officer, der forholdt sig ganske passiv, skød kort efter i en Duel sin Modstanders Arm istykker – i Nærheden af Kjøbenhavn – paa samme Dag, som hans Broder i Holsteen blev skudt ihjel af en Student, fordi han paa et Bal med Foden havde nedskuppet dennes Tørklæde, hvilket han, formedelst et Svipærinde, havde lagt paa Gulvet, for at betegne sin Plads i Kvadrillen. – Modens Love ere drakoniske. –

Det kan jo ikke være andet, end at den, der har skrevet saa meget